

PROGRAMMA ZONDAG 11 SEPTEMBER - 12:30
NO LACK OF VOID

There's no lack of void (2016, 14'00)
componist Yair Klartag (ISR 1985)

Things hoped for, things unseen (2012, 9'00)
componist Shih-Wei Lo (TWN 1985)
genomineerd voor de Gaudeamus Award 2016

yES, i dOESN'T (2016, 7'00)
componist Utku Asuruglu (TUR 1986)

JungGa (2009, 15'00)
componist Seung-Won Oh (KOR 1969)
jurylid voor de Gaudeamus Award 2016

Insomnio

Ulrich Pöhl, dirigent
Eduardo Olloqui, hobo

Marieke Franssen, fluit
Eduardo Olloqui, hobo
Lars Wouters, klarinet
Martine Sikkenk, mandoline
Nelleke ter Berg, gitaar
Sabien Canton, harp
Laura Sandee, piano
Enric Monfort, slagwerk
Diego Galvez, slagwerk
Mieko Kanno, viool
Siebe Visser, altviool
Charles Watt, cello
Jelte van Andel, contrabas

Miriam Overlach, harp

THERE'S NO LACK OF VOID

Klartag werkt in *There's No Lack of Void* met een overvloed aan materiaal. Zo overvloedig dat het materiaal daarmee alle betekenis verliest die het bezat en het in zijn eigen woorden 'omvormt tot een soort muzikaal afval.' Hij zoekt in zijn muziek naar de verpletterende ervaring van het blootgesteld zijn aan 'zo ongelofelijk veel muziek, dat het moeilijk is om de betekenis nog te duiden.' Het is een symptoom van het digitale tijdperk, waarin bijna alle muziek vrijelijk beschikbaar is. Hoe daaruit betekenis te distilleren terwijl je murw geslagen, overspoeld door een veelheid aan materiaal, wordt geconfronteerd met een constante overvloed aan impulsen?

In *Wachten op Godot* van de Ierse schrijver Samuel Beckett vond Klartag een omgekeerd equivalent: een volledige leegte die gevuld wordt met woorden slechts om de tijd voortgang te verlenen. De woorden zelf dragen nauwelijks betekenis. Klartag verwijst naar een artikel van de Duitse filosoof Theodor Wiesengrund Adorno over *Endgame*, waarin hij Beckett's werk beschrijft als een soort schrijven waarin 'het poëtische proces zichzelf toont als een proces van verspilling.'

Waar Beckett zijn personages enkel laat spreken om te spreken, torpedeert Klartag zijn toehoorders met een stortvloed aan noten. In deze stroom van gebeurtenissen en muzikale verspilling, zoekt hij naar 'authentieke momenten van niet-zelfbewuste-of-zelfreferentiele en eerlijke expressie.'

There's no lack of void is een coproductie van MATA en Gaudeamus Muziekweek.

In There's No Lack of Void Klartag works with an abundance of material. So abundant in fact that the material completely loses its meaning and, in his own words, "transforms into a sort of musical waste." In his compositions he searches for the crushing experience of being exposed to "such an incredible amount of music, that it becomes difficult to interpret it." It is a symptom of the digital age, in which almost all music is freely available. How to extract meaning from something while you are being battered with a diversity of material, are being confronted with a constant abundance of impulses?

In *Waiting for Godot* by Irish author Samuel Beckett, Klartag found this equivalent in reverse: a complete void filled with words only to make time pass. The words themselves carry almost no meaning. Klartag refers to an article by German philosopher Theodor Wiesengrund Adorno about *Endgame*, in which he describes Beckett's work as the sort of writing in which "the poetic process shows itself as a process of waste." Where Beckett only lets his characters speak for the sake of speaking, Klartag bombards his audience with a torrent of notes. In this stream of events and musical wastefulness, he searches for "authentic moments of unconscious or self-

referential and honest expression."

There's no lack of void is co-commissioned by MATA and Gaudeamus Muziekweek.

THINGS HOPED FOR, THINGS UNSEEN

Wie in 2014 het Dutch Harp Festival bezocht, is Shih-Wei Lo misschien al eerder tegengekomen. Ook toen werd zijn werk *Things Hoped for, Things Unseen* uitgevoerd in Utrecht door harpiste Miriam Overlach. Het werk werd bekroond met de eerste juryprijs van de compositiewedstrijd.

Things Hoped for, Things Unseen heeft een bijzondere plek in het oeuvre van de Taiwanese componist. Met het werk brak voor Lo een nieuwe tijd aan in zijn componeren. Tijdens zijn studie vroeg hij zich af in hoeverre zijn muziek een maatschappelijk rol kon innemen. Hij groeide op in een praktische omgeving, met een familieachtergrond in de zakenwereld en medicijnen. Die directe connectie met de samenleving en hun werk zag hij niet direct terug in zijn eigen muziek. Met *Things Hoped For, Things Unseen* zocht hij die connectie wel, en sneed de thematiek van de doodstraf in Taiwan aan. "Ik probeer niet te preken of antwoorden te geven. Muziek kan een medium zijn voor mensen om te bespiegelen en verbindingen te leggen, een ruimte om te luisteren en na te denken over dit soort kwesties in de maatschappij. Het is een manier mijn gedachten over de wereld naar buiten te brengen."

Those who visited the Dutch Harp Festival in 2014 have perhaps encountered Shih-Wei Lo before. Things Hoped for, Things Unseen was performed then as well, by Utrecht harp player Miriam Overlach. It was awarded the first jury prize at this composition competition.

Things Hoped for, Things Unseen has a special place in this Taiwan composer's oeuvre. It was the start of a new phase in his career. When he was still a student he wondered to what extent his music could adopt a social role. He grew up in a practical environment with a family background in business and the medical world. He did not see the direct connection between society, their work in his own music. With Things Hoped for, Things Unseen he sought that connection, touching upon the subject of the death penalty in Taiwan. "I try not to preach or give answers. Music can be a medium for people to reflect and connect, a space to listen and think about these sorts of issues in society. It is a way to share my thoughts on the world."

YES, I DOESN'T

Voor de doorgewinterde bezoeker van Gaudeamus Muziekweek is de Turkse componist Utku Asuroglu geen onbekende. Vorig jaar, in 2015, behoorde hij tot een van de

vijf genomineerden voor de Gaudeamus Award. Toen stonden er drie composities van zijn hand op het programma. Dit jaar komt hij met een nieuw stuk voor klein ensemble, dat haar Nederlandse première krijgt: *yES, i dOESENT*.

Asuroglu is een twijfelaar. Hij stelt vragen en wikt en weegt vanzelfsprekendheid en vooringenomenheid af totdat ze uit elkaar brokkelen. Voorgescreven regels en gebaande paden probeert hij uit de weg te gaan, 'ik herinner me dat ik van jongs af aan een antipathie heb tegen regels. Waar komen ze vandaan en wie heeft ze gemaakt? En waarom moeten we ze opvolgen?'

In *yES, i dOESENT* breekt hij zijn eigen regels met behulp van een microfoon. Een microfoon als slagwerk in de piano. Het radicale *Microphone Quartet* (2010; Gaudeamus Muziekweek 2012) van Sergei Khismatov bestond geheel uit deze techniek. Asuroglu daarentegen doet het subtieler. Hoewel, subtiel? Het resultaat is nog steeds een bak herrie. Toch vindt hij een verfijnde balans tussen het ensemble en de ruis. Het stuk is geïnspireerd door dilettante en vragende geesten 'die trachten zeldzame en kostbare passie levendig te houden,' en opgedragen aan diegene 'die niet bang zijn te falen.'

To regular visitors of the Gaudeamus Muziekweek Turkish composer Utku Asuroglu is no stranger. Last year, in 2015, he was one of the five nominees for the Gaudeamus Award. Three of his compositions were on the programme then. This year he presents a new piece for small ensemble, which has its Dutch première tonight: yES, I DOESN'T.

Asuroglu is a doubter. He asks questions and reflects upon self-evidence and prejudice until they fall apart. He tries to avoid prescribed rules and well-trodden paths. 'I remember having an aversion to rules from a young age. Where do they come from and who made them? And why do we have to follow them?'

In yES, I DOESN'T he breaks his own rule with help of a microphone. A microphone as percussion in the piano. The radical Microphone Quartet (2010: Gaudeamus Muziekweek 2012) by Sergei Khismatov consisted entirely of this technique. Asuroglu on the other hand is subtler. Although, subtle? The result is still an enormous amount of racket. Even so he finds a refined balance between the ensemble and its noise. The work was inspired by dilettante and questioning ghosts "that try to keep rare and valuable passion alive," dedicated to those "who are not afraid to fail."

JUNGGA

Seung-Won Oh zetelt dit jaar in de jury van de Gaudeamus Award en van haar klinkt vandaag *JungGa* voor kamerorkest en hobo. Het werd in 2010 bekroond met de Toonzettersprijs.

De titel van het stuk verwijst naar een traditionele zangtechniek uit het oude Korea. De stijl kenmerkt zich door lange noten die worden versierd met specifieke vibratotechnieken en ornamenten. Het is een eenvoudige maar effectieve muzikale stijl, die direct herkenbaar is in de hobopartij. De structuur wordt gevormd door terugkerende ritmische patronen in het slagwerk.

Oh zoekt in dit stuk naar de klank van Koreaanse rietinstrumenten zoals de piri en de taepyonhsoh en probeert dat toe te passen op de Westerse hobo en musette, een piccolo hobo of piccolobo. Gecombineerd met de vocale JungGa-techniek benadert ze de hoboïst als een 'uitgebreide vocalist.'

De hoboïst volgt in eerste instantie zijn eigen vlucht boven het slagwerk en lijkt daar volledig vrij van te staan. Wanneer de rest van het ensemble een actievere rol krijgt toebedeeld mengt de hobo met de andere instrumenten om er langzaam in te verdwijnen. Zo ontvouwt de vorm van het stuk zich helder en organisch.

Seung-Won Oh is a member of the jury of the Gaudeamus Award this year and today her composition JungGa, a work for chamber orchestra and oboe, will be performed. It was awarded the 'Toonzettersprijs' in 2010.

The title of the composition refers to a traditional singing technique from old Korea. This style is characterized by long notes that are embellished with specific vibrato techniques and ornaments. It is a simple but effective musical style, instantly recognizable in the oboe part. The recurring rhythmical patterns in the percussion give the piece its structure.

In this work Oh searches for the sound of Korean windwood instruments such as the piri and the taepyeongso, trying to apply it to the western oboe and musette, a piccolo oboe or piccolobo. Combined with the vocal JunGa-technique she approaches the oboist as an 'extended vocalist.'

Initially the oboist is flying over the percussionists and appears to be completely separated from them. After the rest of the ensemble is allotted a more active role, the oboe blends with the other instruments, eventually disappearing into them. This way the piece unfolds in a clear and organic way.

Tekst: Jan Nieuwenhuis

Vertaling: Marlies Verschoor

De concerten van Gaudeamus Muziekweek worden opgenomen door de Concertzender en VPRO Vrije Geluiden. Een selectie wordt uitgezonden. Voor meer informatie kijk op www.vpro.nl/vrijegeluiden en www.concertzender.nl.

Concerts of Gaudeamus Muziekweek are recorded by the Concertzender and VPRO Vrije Geluiden. A selection will be broadcast. For more info www.vpro.nl/vrijegeluiden and www.concertzender.nl.

Steun de Mozarts van nu
meer info op: www.muziekweek.nl/vrienden